

VI KEELANDOVÁ

IKAR

ISKRA

Vážny vzťah? Už nikdy viac.

VI KEELANDOVÁ

ISKRA

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Vi Keeland
THE SPARK

Copyright © 2021. THE SPARK by Vi Keeland
Translation © 2022 by Andrea Vargovčíková
Model: Alessandro Dellisola
Photographer: Jakub Koziel
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8610-8

Prvá kapitola

AUTUMN

Na toto som už fakt stará.

Položila som kôpku pošty na pohovku a hodila sa vedľa nej. Bolo sotva šesť hodín a vôbec by mi neprekážalo, keby som zaľahla do postele. Po štvordňovej dovolenke som si potrebovala oddýchnuť. Ešteže som si naplánovala voľný víkend, aby som sa z nej spamätala. Dámska jazda vo Vegas, vlastne rozlúčka so slobodou mojej kamarátky Anny – kde sme mali všetky relaxovať pri bazéne a užívať si kúpeľné procedúry – sa zvrhla na celonočné vymetanie klubov. Dnešný let domov som takmer zmeškala, lebo som zaspala. Už dávno som nevypila viac ako dva poháre vína za týždeň a ťarchu svojho požehnaného veku dvadsiatich ôsmich rokov som cítila už v piatok pred západom slnka. Ešteže zajtra nemusím ísť do práce.

Chvíľu som zvažovala, že vybijem klin klinom a budem srkať vodku pri Netflixe, no zvonenie mobilu ma vrátilo do reality.

Bf...

Na obrazovke blikalo *otec*. Mala by som sa s ním pohovárať, aby som sa ho zbavila, no to by som nesmela byť unavená na smrť. Vyhnem sa síce stresu z nášho

rozhovoru, nie však ďalšej otravnej povinnosti, ktorej som sa vyhýbala celé popoludnie. Pranie. Jedna z mojich najmenej obľúbených činností – najmä preto, lebo musím trčať v špinavej pracovni v suteréne. Ešte pred pár mesiacmi by som dala veci prať a vrátila sa o trištvrte hodiny zapnúť sušičku. Odkedy mi však zmizli všetky podprsenky a nohavičky, už to nerobím. Prepána, kto kradne oblečenie z práčky? Keby vzal aspoň suché. Bolo to drahé ponaučenie a odvtedy sa zo suterénu nevzdialim, kým sa mi oblečenie neoperie a neusuší.

Vzdychla som a s nevôľou sa pobrala do spálne. Na posteli stále trónil kufor, a tak som ho otvorila. Navrch som si uložila ľanovú sukňu, ktorú stačí zavesiť v kúpeľni a sama sa počas niekoľkých horúcich sprch vyrovná. Žehlenie som neznášala rovnako ako pranie v suteréne.

Sukňa však navrchu nebola. Žeby mi počas kontroly prehádzali oblečenie a potom ho do kufra halabala nahádzali? Pánske oxfordky moju verziu vylučovali.

Došľaka.

V panike som sa prehrabávala v kufri.

Pánske nohavice, športové oblečenie, pánska obleková košeľa... S neblahým pocitom som skontrolovala visačku na kufri. Tú svoju som nevypisovala, na koženom obale som totiž mala vygravírované svoje iniciály.

Tu nijaké neboli.

Dočerta! Dočerta! Dočerta!

Z batožinového pásu som schmatla nesprávny kufor. Oblial ma pot. Mala som v ňom všetok mejkap! A to nehovorím o najlepších šatách a topánkach v hodnote týždňového platu. Musím ho dostať späť. Ponáhľala som sa do kuchyne, vytrhla som mobil z nabíjačky a na inter-

nete vyhľadala číslo leteckej spoločnosti. Asi po piatich zvoneniach sa ozvala nahrávka.

„Dovolali ste sa do American Airlines. Pre veľké množstvo hovorov budete čakať na telefonát približne štyridsaťjeden minút.“

Štyridsaťjeden minút! Paráda! Jednoducho paráda.

Kým som čakala na prepojenie a počúvala hudbu, dovtípila som sa, že majiteľ kufra v spálni zrejme má ten môj. Tú visačku som si ani poriadne nepozrela.

Preletela som naspäť do spálne.

Bingo!

Donovan Decker – super meno. A žije tu! Chvala-bohu, Donovan napísal aj svoje telefónne číslo. Žeby to bolo také ľahké? Pochybovala som o tom, no do spojenia s pracovníkom leteckej spoločnosti ostávalo ešte štyridsať minút, takže za pokus to stojí. Ukončila som hovor. Hneď som vyťukala čísla z visačky, no potom mi napadlo, že to svoje radšej utajím. Pri mojom šťastí ten chlapík nielenže nebude mať môj kufor, ale ešte sa z neho vykľuje magor.

Mužský hlas sa ozval už po prvom zazvonení a zastihol ma nepripravenú. Ani som si nepremyslela, ako začnem.

„Ehm. Zdravím. Som Autumn a asi mám váš kufor.“

„To je teda rýchlosť. Hovorili sme spolu len pred dvoma minútami.“

Asi ma považoval za zamestnankyňu leteckej spoločnosti. „Nie, nie, nepracujem pre aerolínie. Dnes ráno som sa vrátila z cesty a až doma som si všimla, že som si vzala nesprávny kufor.“

„Aké máte iniciály?“

„Iniciály?“

„Hej, viete, prvé písmeno krstného mena a prvé písmeno priezviska.“

Prevrátila som oči. „Viem, čo sú iniciály. Len nerozumiem, prečo sa pýtate... Jasné! Takže máte môj kufor? Sú na ňom vyryté moje iniciály.“

„To závisí od toho, aké sú, Autumn. Prvé písmeno sedí.“

„Moje iniciály sú AW.“

„Takže naozaj ste tá zlodejka, čo mi potiahla batožinu.“

Uznávam, neoverila som si visačku na kufri, no urazilo ma, že ma nazval zlodejkou. „Zlodeji sme obaja, nie? Keďže vy máte moju batožinu.“

„Tú vašu som zobral iba preto, lebo ostala na páse posledná. Na rozdiel od vás som najprv skontroloval visačku, a keď som zistil, že kufor nie je môj, nechal som ho tam, aby si ho vzal majiteľ. V zákazníckom centre však bol nekonečný rad a ja som už meškal na stretnutie. Zobral som teda ten posledný kufor, ktorý si nechám, až kým to letecká spoločnosť nevyrieši.“

Ochabli mi plecia. „Aha. To ma mrzí.“

„To nič. Ste tu v meste?“

„Hej. Môžeme sa stretnúť a vymeniť si kufre?“

„Samozrejme. Kedy a kde? Teraz som mimo, no o hodinu či dve budem k dispozícii.“

Na visačke bola adresa v Upper East Side, no ja bývam vo West Side, bližšie k centru. „Mohli by sme sa stretnúť v Starbuckse na rohu Osemdesiatej a Lex?“ To bolo bližšie k nemu, ale aspoň nebudem musieť prestupovať.

„Nenapadá mi nijaká výhovorka, prečo nie. O koľkej?“

Zvláštny spôsob vyjadrenia súhlasu. Zvlášť ten dôraz na slovo *vyhovorka*. Ale dostanem svoj kufor. No a čo, že ho má nejaký čudák. Ešteže som si utajila číslo a stretneme sa na verejnosti.

„Povedzme o ôsmej?“

„Tak sa uvidíme.“

Chystal sa zavesiť. „Počkajte...“ povedala som. „Ako zistím, že ste to vy?“

„Budem držať váš kufor, Autumn W.“

Zachichotala som sa. „Aha, jasné. Pardon... mám za sebou dlhý týždeň vo Vegas.“

Vybrala som z kufra topánku. Ferragamo. Hm, drahé. A veľké. Trinástka. Pubertiačka vo mne sa neubráni-la povedačke *veľké nohy, veľký*... A ten sexi hlboký hlas. Len čo zavesíme, prezriem si aj zvyšok kufra.

„Teda o ôsmej,“ povedal.

„Iste.“ Takmer som zložila, keď mi ešte čosi napadlo. Panebože! „Haló? Počkajte... ešte ste tam?“

O sekundu či dve sa na linke znova ozval ten atraktívny hlas. „O čo ide?“

„Ehm... Otvorili ste... môj kufor?“

„Áno, na letisku, aby som sa uistil, že nie je môj.“

„Videli... ste niečo?“

„Ružové tangá. Aspoň som si bol načistom, že kufor nepatrí mne. Ale nehrabal som sa vo veciach, ak narážate na to.“

Celkom som zabudla, že tangá som tam strčila na poslednú chvíľu. Zabudla som ich v zásuvke a spomenula som si na ne až pri odchode z hotelovej izby. Ale radšej nech vidí len moje nohavičky než ostatné veci. S úľavou som si vydýchla. „Dobre, to je fajn. Ďakujem. Uvidíme sa o ôsmej pred Starbucksom.“

„Prí! Vydržte sekundu – nie tak rýchlo. Tuším ste zner-
vózneli, že som sa vám hrabal v kufri. Pašujete niečo?
Nebudem pobehovať po vonku s kufrom plným drog,
však?“

Usmiala som sa. „Nie, to určite nie. Iba... Bola by som
radšej, keby ste sa v ňom nekutrali.“

„A kutrali ste sa vy v mojom?“

Pozrela som sa na topánku vo svojej ruke. Vytiahnu-
tie obuvi sa nepovažuje za kutranie, však? Kdeže. „Nie,
nekutrala.“

„A plánujete to?“ opýtal sa.

Nemala som poňatia, ako ten chlap vyzerá, no
na jeho hlase som poznala, že sa usmieva.

„Ani náhodou,“ zaklamala som.

„Dobre. Takže sme dohodnutí. Ja sa nebudem hra-
bať vo vašej batožine a vy v mojej.“

„Dobre. Ďakujem.“

„Mám vaše slovo, Autumn W.? Ocenil by som, keby
ste niektoré moje veci nevideli.“

„Čo napríklad?“

Zasmial sa. „Uvidíme sa o ôsmej.“

Len čo sme sa rozlúčili, hodila som topánku do kuf-
ra, že ho zavriem. No keď som siahla na zips, premohla
ma zvedavosť. Naťahoval ma alebo v ňom naozaj mal
niečo nevhodné?

Keď som si pomyslela na to, čo mám vo svojom kufri
ja, vzbudilo to vo mne ešte väčší záujem.

Pokrútila som hlavou a zatiahla zips. Asi uprostred
som sa nahlas zasmiala. Koho chcem oklamať? Vy-
kašľala som sa na pranie, no do stretnutia s pánom
Veľké chodidlo ostávali ešte dve hodiny. Iba čo ma ten
kufor bude dráždiť. Napokon sa aj tak vzdám, tak pre-

čo si neušetriť vnútorný boj a nenazrieť doň? Potom sa konečne uvoľním. Nikdy sa nedozvie, že som nedodržala dohodu. A on je teraz aj tak isto zaborený v mojom kufri až po lakte. Bude iba férové, že ja nakuknem do toho jeho, no nie?

Chvíľu som si hrýzla peru a bojovala s pocitom viny. Rázne som ho zahнала. Jasné, že mám pravdu.

S pocitom oprávnenosti som rozzipsovala kufor a vrývala si do pamäti, ako je všetko usporiadané: poskladaná biela košeľa navrchu, topánky z každej strany, podpätkami nahor. Opatrne som ich vybrala a položila na posteľ v rovnakej polohe. Druhú vrstvu tvorilo viacero odevov: dve drahé oblekové košele, tepláky, boxerky a zopár tričiek, jedno z nich s potlačou – povedomý nápis začínajúci sa na HA –, musela som ho rozložiť, aby som sa pozrela. Harvardská právnická fakulta.

Ehm. Takže je jeden z nich. Nečudo, že si môže dovoliť topánky od Ferragama.

Pod kôpkou košiel sa ukrývalo biele vrecko na bielizeň, do akých dáva hotel vyčistené veci, hoci väčšina ľudí ich používa na zbalenie špinavých šiat. Netúžila som sa hrabať v páchnucich ponožkách, a tak som začala ukladať šaty do kufra. Trochu ma to sklamalo. Keď som však uhladila kôpky, pod vreckom na bielizeň som zacítila čosi hrboľaté a tvrdé. A tak som znova vybrala šaty a nazrela dnu v nádeji, že nájdem... ani neviem čo. I keď to, čo som zbadala, som ozaj nečakala.

Vrecko bolo plné dvadsiatich alebo aj tridsiatich hotelových fľaštičiek šampónu. Bližšia obhliadka prezradila, že sú medzi nimi aj kondicionéry a hydratačné krémy. Na samom spodku som našla zopár malých súprav so šitím a šesť zubných kefiek, zabalených

v plaste – také vám dajú na recepcii v hoteli, ak ste si zabudli vlastnú.

Dofrasa, čo to ten pán Veľké chodidlo stváral? Vari vykradol vozík s hotelovými potrebami? Takéto veci, hoci v oveľa menšom počte, zvyčajne nosím v kufri, keď som na mizine. V batožine absolventa Harvardu, čo nosí sedemstodolárové topánky, by ich však človek nečakal.

Donovan Decker ma zaujal.

K Starbucksu som prišla takmer o dvadsať minút skôr, preto som šla dnu a objednala si flat white s medovo-mandľovým mliekom. Už pri objednávaní sa mi zbíehali slinky na sladký smotanový nápoj. Zbožňovala som kvalitnú kávu, no nedopriala som si ju tak často, ako by som chcela, keďže stála päť dolárov a môj rozpočet bol na ňu prikrátky.

Stála som pri pulte a počas čakania na kávu bezmyšlienkovito ťukala do mobilu, keď moju pozornosť upútal muž, ktorý vošiel dnu.

Ja odpadnem.

Vyzeral božsky. Vysoký, tmavovlasý fešák, iba zlomok mnohých prívlastkov, ktoré by naňho sedeli. Nádhernú tvár s ostro rezanými črtami a plnými perami rámovali vlasy čierne ako uhoľ. Presne od takéhoto chlapa by som sa mala držať čo najďalej. Chvíľu mi trvalo, kým som sa spamätala. Ale nie celkom, stále som bola trochu vykoľajená.

„Ďakujem, že ste prišli,“ povedala som. „Úprimne ma mrzí, že som omylom vzala váš kufor.“

„To nič.“

Posunula som mu kufor na kolieskach. Adonis však neurobil to isté. Naopak, prisunul si môj kufor k sebe.

„Skôr než si ich vymeníme...“ Naklonil hlavu a zahľadel sa mi do tváre. „Zaujíma ma, či ste dodržali slovo.“

Napodobnila som ho a takisto naklonila hlavu. „Ak poviem, že nie?“

„Budete musieť zaplatiť pokutu za porušenie zmluvných podmienok.“

So záujmom som zdvihla obočie. „Pokutu?“

Prikývol. „Presne. Každá zmluva obsahuje aj klauzulu o pokute.“

Zasmiala som sa a zdvihla pohár, aby som si srkla kávy. „Práve som sa vrátila z dámskej jazdy vo Vegas. Za tento predražený nápoj som určite vysolila posledných päť dolárov.“

„Nemyslel som peňažnú pokutu.“

„A akú teda?“

Chvíľu si šúchal strnisko na brade. „Dáte si so mnou kávu.“

Naozaj si ten chlap myslel, že to bude pre mňa utrpenie? Váhala som s odpoveďou. Keby som sa priznala, bolo by to trápne. Áno, hrabala som sa mu v osobných veciach. Pri káve si ho však lepšie preklepnem. Ale strávim čas s úplne neznámym človekom. Hoci... vždy keď som sa zoznámila s niekým cez internet, aj tak sme sa stretli v kaviarni.

Videla som obsah jeho kufra a z neho som sa asi dozvedela viac, než by som vydedukovala z četu. Navyše, ani jeden chlap, s ktorým som sa v poslednom čase zoznámila cez internet, nevyzeral ako Donovan Decker. Už dávno to nijaký nedotiahol ďalej než po kávu.

Adonis mi skúmal tvár. Jeho úškľabok prezrádzal, že ma odhalil. Vedel, že som mu prehľadala kufor. Dopekla, a čo?

Vystrela som sa a zadívala sa mu do očí. „Okradli ste chyžnú?“

Na okamih prižmúril oči, vzápätí rozťahol pery do širokého úsmevu. Ukázal na box. „Až po vás, Autumn W.“

Druhá kapitola

DONOVAN

O necelých desať mesiacov

„Je to nehoráznosť. Prehľadali mi dom, prevrátili mi ho hore nohami a dokonca po sebe ani neupratali. A zhabali mi majetok. Čo s tým urobíte?“

„Presne pred týmto som vás varoval,“ povedal som.

„Urobili ste to, čo som vám minulý týždeň povedal?“

„Áno.“

Môjmu klientovi myklo pravým očným viečkom. Ten idiot to na súde nezvládne. Stretli sme sa tri razy, strávil som s ním dokopy šesť hodín a už som vedel, že vždy, keď klame, dostane viditeľný tik do pravého viečka. A onedlho vytiahne z vrecka špinavú vreckovku a utrie si kvapôčky potu, ktorý sa mu perlí na červenom čele.

Vzdychol som a pozrel sa na ženu, ktorá sedela vedľa neho. Usmiala sa na mňa, oči jej zaiskrili. To hádam nie. Stavil by som sa, že dvadsaťpäťročnej snúbenici Warrena Alfreda Bentleyho by stačilo naznačiť, že s ňou potrebujem prebrať niečo v súkromí, a ochotne by sa dala prehnúť cez stôl. Niežeby som mal záujem. O zlatokopky by som ani nezakopol.

„Warren...“ Ešte raz som prebehol pohľadom rozmazaného šesťdesiatročného finančného manažéra a jeho

platinovo blond princeznú. Kývol som na dvere. „Čo keby sme sa pohovárali medzi štyrmi očami?“

„Pokoju hovorte pred Ginger. O hocičom.“

„To nepôjde. Ginger nie je vaša manželka a...“

„Je to moja snúbenica. Aký je v tom rozdiel?“ prerušil ma.

Pre Kristove rany, čo nevidel ani jeden diel *Práva a poriadku*? „Snúbenicu možno donútiť vypovedať na súde, manželku nie.“

Pokrútil hlavou. „To by Ginger nikdy neurobila.“

Snívaj ďalej, starec. Prokurátor jej pohrozí obvinením zo spolupáchateľstva a už sa na tebe donatriasala. Musel som však hrať svoju hru – aspoň pred ňou.

„Rozumiem. No komunikácia medzi advokátom a klientom je dôverná a nechráni len vás, ale aj Ginger. Nechcete, aby okresný prokurátor začal ňuchať aj okolo budúcej pani Bentleyovej, pravda?“

„To rozhodne nie.“

„Moja asistentka zatiaľ urobí Ginger kapučíno z nového automatu, ktorý sme tu len nedávno nainštalovali. Všetci o nej spievajú ódy.“ *Za tých poondiatych dvadsať litrov, čo vraj zacvakali za ten stroj na hnedú žbrndu s mliečnou penou, by veru mal vyrobiť poriadnu kávu.*

Warren sa pozrel na Ginger. Prikývla a on sa podvoľil: „Tak dobre.“

„O minútku som späť.“ Vstal som, obišiel stôl a kývol Ginger, aby ma nasledovala. „Tadiaľto.“

Moja asistentka nebola pri stole, a tak som tej trofeji zvanej snúbenica ukázal miestnosť pre hostí a sľúbil jej, že za ňou pošlem Ameliu, len čo sa objaví. Bol som na odchode, keď ma Ginger chytila za lakeť. Omotala

mi ruky okolo krku a stiahla ma do objatia, ani som jej v tom nestihol zabrániť.

„Pán Decker, zo srdca vám ďakujem. Robím si o Warrena veľké starosti.“

Pritískala sa mi na hrud' tvrdými prsníkmi. Nepochybne novými, ešte nestihli zmäknúť.

Vymanil som sa z jej zovretia a odstúpil. „Neďakujte mi. Robím iba to, za čo ma platia.“ Vrátil som sa do kancelárie.

Usúdil som, že je čas oboznámiť klienta s realitou. Vyzliekol som si sako a prehodil ho na stoličku pri Warrenovi, potom som sa usadil za stolom a vyhrnul si rukávy na košeli – to som robieval zriedka, pretože som tým zároveň odhalil potetované predlaktia, nad ktorými väčšina mojich bohatých klientov ohľadala nos.

„Takže... pán Bentley. Ešte sa dobre nepoznáme, no mali by ste o mne vedieť dve veci. Po prvé, keď ma požiadate o radu, dostanete ju. Často to znamená, že sa vám nebude páčiť, no neplatia ma za to, aby som vám hovoril iba to, čo chcete počuť. Nie som váš kamarát ani poskok. Som váš právnik – najlepší široko-ďaleko. Keďže sedíte na druhej strane môjho stola a nie inde, predpokladám, že to už viete, lebo ste sa na mňa pýtali. Preto mi nekladte otázky, ak očakávate opatrnú a vyhýbavú odpoveď. Platíte ma za hodinu. Nebudem teda márneť váš čas a kŕmiť vás peknými rečičkami. Dostanete odpoveď, ktorú potrebujete – ale, ako som povedal, nemusí sa vám páčiť.“

Nadýchol som sa. Chcel ma prerušiť, no gestom som ho zastavil. „Prepáčte, ešte som neskončil. Druhá vec, ktorú potrebujete o mne vedieť, je tá, že mám nos na

ľudí. To je hlavný dôvod, prečo si môžem účtovať tisícdvesto dolárov za hodinu. Táto schopnosť je mnohokrát výhodou pre klienta. Viem, kedy prokurátor blafuje, kedy porota pracuje alebo nepracuje v môj prospech, kedy je čas pristúpiť na dohodu. Niekedy je to však pre klienta aj nevýhoda – zvyčajne totiž viem, kedy klame. Nie som ochotný pracovať s klientom, ktorý mi nehovorí pravdu. Ak vám nemôžem veriť ja, nečakajte, že donútim porotu, aby vám verila. Takže ak vás prichytím pri klamstve, ako klient ste u mňa skončili.“

Warrenovi zbrunátnela tvár. „Tak moment. Musíte vedieť...“

Nedal som mu dohovoriť. „Uvedomujem si, že chodíte do rovnakého country klubu ako jeden z našich hlavných firemných partnerov. Nie ste prvý klient, ktorý sa pohybuje v rovnakých kruhoch ako právnicki z tejto firmy. A nie po prvý raz som ukončil spoluprácu s klientom, ktorý má podobné kontakty. Iste, Dale alebo Rupert by mi to vyčítali, ale koniec koncov ja im zarobím milióny ročne, vy nie. Obvinenia vlády proti vám nemožno spochybniť. Ak však pôjdete do inej firmy a k inému advokátovi, naparia vám dvadsaťpäť rokov. Ak to chcete vyhrať, pán Bentley, som vaša jediná nádej. Možno by ma teraz niektorí považovali za arogantného, ale, pravdupovediac, mám to viete kde. Možno sa nemýlia... ale to, že som najlepší, je svätosvätá pravda.“

Oprel som sa o stoličku a pustil sa do krátkeho očného súboja s pánom Bentleym. Kypel v ňom hnev – určite s ním dávno takto nikto nehovoril. A naisto mu veľa nechýbalo, aby vstal a viac sa nevrátil. No ľudia, ktorí sa ocitnú v mojej kancelárii a sú zapletení do

komplikovaných machinácií, až im horí pod zadkom, nie sú hlúpi. Naopak, sú inteligentní. Veľmi inteligentní. A svoju slobodu by nedali za nič na svete. Preto si väčšina dobre rozmyslí, čo urobí, ešte predtým, než sem vkročí. Prichádzajú s vedomím, že som ich najlepšia a jediná nádej.

Po mojom krátkom, údernom prejave sme rozohrali partiu. Prehrá ten, kto prehovorí prvý.

Prešli tri či štyri minúty – dosť dlhý čas na to, aby človek len sedel a mlčky sa na niekoho díval –, no nakoniec prehovoril Warren.

Predklonil sa a oprel si ruky o kolená. „Dobre. Aký je náš ďalší krok?“

Nasledujúcu štvrtú hodinu som mu opisoval stratégiu. Informácia, že sa mu nepodarí zložiť kauciu, ak mu federáli zmrazia aktíva, ho veľmi nepotešila. No boli sme len na začiatku. Zatiaľ neprešiel do štádia popierania – nádejal sa, že mu priskočia na pomoc priatelia a obchodní partneri.

Na päťdesiatistisícovú kauciu by sa azda zmohli, no tá jeho bude minimálne sedemciferná.

Keď sme skončili a zostavili plán, klient si vydýchol.

„Kedy ma zatknú?“

„O deň. Nanajvýš dva.“

„Čo budem dovtedy robiť?“

Uprene som sa mu díval do očí. „Určite vám mám poradiť aj v tomto?“

Zamračil sa, no prikývol.

„Pán Bentley, choďte domov. Objednajte si súkromného kuchára, aby vám pripravil obľúbené jedlo, a potom pretiahnite svoju krásnu snúbenicu. Aktíva vám do rána zmrazia a čo potom? Ten šuter, čo má na prste,

odnesie do záložne, aby si zaplatila let prvou triedou tam, odkiaľ prišla.“

„Môžem vidieť váš občiansky, prosím?“

Oprel som sa o stoličku a uškrnul sa na svojho kamaráta.

„Ale choďte do riti,“ zašomral Trent a vytiahol preukaz z peňaženky. Ani sa na mňa nepozrel, aj bez toho vedel, ako si to užívam.

Čašníčka skontrolovala preukaz a vrátila mu ho. Táto procedúra sa odohrávala pomerne často. Tridsiatnik Trent Fuller stále vyzeral, akoby mu minulo osemnásť. V živote som ho nevidel so strniskom, a to sme chodievali na štvordňové záťahy v podobe rozlúčok so slobodou do New Orleansu.

Usmial som sa na čašníčku. „Má oneskorenú pubertu. Chcete vidieť aj môj občiansky?“

„Netreba. Vyzeráte, že máte viac ako dvadsaťjeden.“

„Určite? A nechcete vedieť moju adresu, ak náhodou bývate v okolí?“

Čašníčka sa začervenala. Doberal som si ju. Bola pekná, i keď pre mňa primladá.

„Hneď vám prinesiem nápoje.“

Trent si vzal tyčinku grissini z pohára a odhryzol z nej.

„Kto bola tá sexi blondínka, s ktorou som ťa dnes poobede videl na recepcii? Prišla s otcom?“

„Ten starý chren je jej snúbenec, nie otec. No ak ťa ozaj zaujíma, čoskoro bude zrejme voľná pre ďalšieho dôverčivého idiota. Môjmu klientovi raz-dva vyšklbú perie, ktoré ho robí takým príťažlivým.“

„To nie je fér. K nám na oddelenie duševného vlastníctva nikdy neprídu ženy s takouto fasádou.“

„Kto chce s vlkmi žiť, musí s nimi vyť.“

Trent zvrátil tvár. „Čo si tým chcel povedať?“

Zachechtal som sa. „Sám neviem. Ako to minule dopadlo s tou babou, ktorú si ako zázrakom neodplašil?“

S kamarátom sme dvakrát do mesiaca chodievali na šťastnú hodinku alebo na večeru. Obaja sme pracovali osemdesiat hodín týždenne, takže voľného času sme nemali nazvyš.

Trent sa zamračil. „Vzal som ju na večeru do peknej reštaurácie. Na druhý deň som jej nechal odkaz, ako som sa bavil, a viac sa neozvala.“

„Bavil si ju počas večere pútavým výkladom o autor-ských právach a patentoch?“

„Ale choď do riti.“

Zasmial som sa. Samozrejme, uťahoval som si z neho. Trent bol v skutočnosti fešák, zábavný chalan. Vtipný a bystrý. Kočka urobila chybu, no to by som mu nikdy nepovedal.

„A čo ty?“ zvrtol reč na mňa. „Ako to šlo s tou brunetkou? Vyzerala milá.“

„Koniec. Neprešla druhým testom.“

Pokrútil hlavou. „Ty a tie tvoje smiešne testy. Kedy ním naposledy nejaká prešla?“

Čašníčka priniesla Trentovi víno, mne pivo a hneď sa vyparila. Presne som vedel, ktorá žena úspešne zložila moje takzvané smiešne testy. Nemusel som však spomínať, ako dávno to bolo, len aby som mu dal za pravdu.

Rýpal ďalej. „No vážne, tak kedy?“

„Neviem...“